

10_ Rumini és az elsüllyedt világ!

Nyolcadik fejezet: Könyv és térkép

– Első számú feladat: megtudni, hol élnek a sellők – helyeselt Rozi.
– Jaj, de jó lett volna, ha én is láthatom azt a lányt!
– Valószínűleg megszakadt volna a szíved, ha megkötözve, kiszolgáltatva látod – csóválta a fejét Rumini. – De talán megtaláljuk majd őket ott, ahol szabadon élnek.

– Akkor gyerünk vissza a városba, és tudjunk meg róluk mindent! – pattant föl Rozi. – Mire Fecóék kiszabadulnak, kiderítjük, merre induljunk tovább!

Felkerekedtek, és visszasétáltak a városba, ahol órákon át beszélgettek a helyiekkel, faggatták a fogadók vendégeit, a halászokat és a padokon ücsörgő idős lemmingeket, de nem sokra jutottak. Azt ugyan megtudták, hogy a sellőhalászat elvileg tilos, viszont a szárított sellőpikkely olyan értékes, hogy emiatt képtelenség betartatni a jogszabályt. Mivel egyetlen sellő elfogása is busás haszonnal jár, sokkal többel, mint amennyibe az esetleges bírság kerül, ezért sellővadászok mindig is voltak és lesznek. Egy idős úr azt is megsúgta, hogy a vadászok közül a Pikkelykovács csapata a legelszántabb. Azt azonban, hogy hol élnek a sellők, még megközelítőleg sem tudta senki.

Rozi ötletére elsétáltak a városi könyvtárba, de a könyvtáros kiebrudalta őket azzal, hogy sellőkről szóló könyvet maximum a mesetárban találhatnak. Ahogy tanácstalanul kiléptek az utcára, Rozi szeme megakadt egy antikváriumon, amelynek kirakatában régi kiadású, bőrkötéses könyvek porosodtak.

– Gyere! – fogta meg Rumini kezét. – Talán ott találunk valamit.

Az öreg antikvárius gondterhelten csóválta a fejét a fiatalok kérése hallatán. Sellőkről egyáltalán nincsenek tudományos feljegyzések, hiszen a létezésük is valódi csoda, amiben a tudósok többsége egyáltalán nem hisz.

– Pedig biztosan élnek! Ma reggel be is hurcoltak egyet a kikötőbe! – magyarázta Rozi.

Az öreg lemming szeme elkerekedett a csodálkozástól, és szemmel láthatóan megkönnyebbült, amikor Rozi gyorsan azt is elmesélte, hogy a sellőlányt sikerült kiszabadítani és visszaengedni a tengerbe, mielőtt baja esett volna.

– A sellők nagyon különös lények – motyogta az öreg maga elé. – Vannak, akik mesebeszédnek tartják a róluk szóló legendákat, de sokan tudják, hogy a régiék történetei mind igazságon alapulnak. Várjatok csak! – dűnnyögte, és a leghátsó polchoz cammogott, ahonnét némi keresgélés után előhúzott egy jókora, vasalt sarkú, lakattal lezárható könyvet, amelyre a Megalion címet írták cirádás, aranyozott betűkkel. Borítóján kagylóberakásos, aranycsíkos címer díszelgett, amely a Napot, a Holdat és egy vérben forgó tekintetű, vicsorgó vadállatot ábrázolt.

– Ez a kis mű egy teljes fejezetet szentel a hajdani sellőknek, akik a hatalmas Megalion szolgái voltak.

- Megalion? – nézett egymásra Rumini és Rozi.
 - Ti még nem hallottatok a hatalmas varázslóról, Megalionról, aki akkora várat épített magának, hogy elsüllyedt alatta egy egész sziget?
 - Ja, de hallottunk – bólintott Rozi –, csak nem tudtuk a nevét.
 - Megalion minden idők leghatalmasabb mágusa volt, de becsvágya nem ismert határt. Uralma alá hajtotta az Áspis-tenger népeit, a szigeteken és a víz alatt élőket egyaránt. A sellők hínárból fonták Megalion függőnyeit, de a palástját is ők készítették: aranyszínű sellőhajszállal volt kihímezve, és állítólag ezeregyszáztizenegy sellőpikkely borította.
 - És ez a könyv Megalionról szól? – nyújtotta ki kezét vágyakozva Rozi.
 - Róla, és hatalmas birodalmáról, Megantiszról. Sajnos sem Megantisz pontos helye, sem a sellők lakhelye nem derül ki belőle.
 - Azért átlapozhatom? – kérdezte Rozi, látva, hogy az öreg legszívesebben visszadugná a hatalmas könyvet a polcra.
 - Átlapozhatod, de előre szólok, hogy nem eladó.
- Rozi és Rumini a következő fél órát a gazdagon illusztrált, titokzatos jelekkel és ákombákomokkal tarkított könyv lapozgatásával töltötte. Rozi megpróbálta megtudakolni a könyv árát, hátha mégis megvehetné, de az antikvárius kijelentette, hogy nincs a világon annyi aranytallér, amennyiért ő megválna legkedvesebb kincsétől. Végül barátságosan, de határozottan kitéssékelte a fiatalokat a boltból, mondván, hogy elérkezett a záróra ideje. A kikötő hosszában kis bódék sorakoztak, amelyekben árusok kínálták portékájukat. Rozi és Rumini igencsak megéhezett a sok járkálástól és nyomozástól, ezért megálltak egy sütödében. Rozi tejfölös, füstölt sajtos, Rumini pedig sült szalonnás lángost rendelt, mindketten limonádét kértek hozzá, aztán kiültek a mólóval szemben egy padra, hogy ott fogyasszák el a finom vacsorát. Velük szemben éppen a Pikkelykovács himbálódzott a vízen.
- Kíváncsi vagyok, vannak-e külön sellők befogására használt eszközeik – tűnődött Rumini.
 - Vagy simán halászhálót dobnak ki a sellők szigeténél? Szerintem azok a lányok nem olyan ostobák, hogy csak úgy beleússzanak...
 - Talán vannak álcázó eszközeik vagy sellőcsapdáik – merengett Rozi.
 - És térképeik, rajta a sellők kedvenc pihenőhelyével – tette hozzá Rumini.
 - Vagy megszerezték tőlük pár tárgyat: fésűt, pikkelyfényesítőt, kagylótört – suttogetta csillogó szemmel Rozi.
 - Sokért nem adnám, ha körülnézhetnék a fedélzeten – dűnnyögte Rumini, majd a homlokára csapott. – Hiszen a ma éjszakát ők is a fogdában töltik! Teljesen üres a hajó!
 - Azért lehet, hogy hátrahagytak egy őrt, aki nem szállt le verekedni – vélte Rozi.
 - A láthatatlanná tevő kalapban simán kicselezem – legyintett Rumini. – Ez egy olyan alkalom... ami talán csak egyszer kínálkozik az életben! Ma éjszaka felderítem a Pikkelykovácsot!